

Lietas Nr. 132017415
Lietas arhīva Nr. 104AA-0670-15/23

SPRIEDUMS

Rīgā 2015.gada 30.septembrī

Rīgas apgabaltiesa šādā sastāvā:

tiesnesis G.Stūris, tiesnese D.Dumbre un tiesnese Z.Lagzdiņa

pēc /pers. A/, personas kods /personas kods/, iesniegtās apelācijas sūdzības izskatīja rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietu, kurā ar Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2015.gada 29.maija spriedumu atstāts negrozīts Rīgas pašvaldības policijas Centra pārvaldes 2014.gada 30.decembra lēmums Nr.D57/07/ZV153313/1 un /pers. A/ sūdzība noraidīta.

Iepazinusies ar apelācijas sūdzības motīviem un administratīvā pārkāpuma lietas materiāliem, apelācijas instances tiesa

k o n s t a t ē j a:

Ar Rīgas pašvaldības policijas Centra pārvaldes Sabiedriskās kārtības sargāšanas nodaļas priekšnieka 2014.gada 12.novembra lēmumu Nr.D57/07/ZV153313 (turpmāk – Sākotnējais lēmums) nolemts par administratīvo pārkāpumu, kas kvalificējams pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 174.^{4}panta, uzlikt /pers. A/ (turpmāk – Sūdzības iesniedzēja) naudas sodu 350 *euro* apmērā.

Ar Rīgas pašvaldības policijas Centra pārvaldes priekšnieka 2014.gada 30.decembra lēmumu Nr.D57/07/ZV153313/1 (turpmāk – Lēmums), izskatot Sūdzības iesniedzējas sūdzību par Sākotnējo lēmumu, nolemts Sākotnējo lēmumu atstāt negrozītu, bet sūdzību noraidīt.

Ar Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2015.gada 29.maija spriedumu atstāts negrozīts Rīgas pašvaldības policijas Centra pārvaldes 2014.gada 30.decembra lēmums Nr.D57/07/ZV153313/1 un Sūdzības iesniedzējas sūdzība noraidīta.

Tiesas spriedumā norādīts, ka tiesa, noklausījusies lietas dalībnieku paskaidrojumus, liecinieku liecības, pārbaudījusi lietā esošos rakstveida pierādījumus, atzina, ka Lēmums atstājams negrozīts, bet sūdzība noraidāma.

Tiesa atzinusi, ka pārsūdzētajā Lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ar to tiesa saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13}panta trešo daļu pievienojusies Lēmuma motivācijai un izvērstāku argumentu izklāstu nolēmumā nav sniegusi.

Papildus tiesa spriedumā norādījusi, ka Sūdzības iesniedzējai piemērots administratīvais sods par Latvijas APK 174.^{4}pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu - prostitūcijas ierobežošanas noteikumu pārkāpumu, un tieši, par Ministru kabineta 2008.gada 22.janvāra noteikumu Nr.32 „Prostitūcijas ierobežošanas noteikumi" (turpmāk – MK noteikumi Nr.32) 2.punkta un 3.punkta pārkāpumu.

Tiesa norādījusi uz MK noteikumu Nr.32 2.punktu, kas noteic, ka ar prostitūciju aizliegts nodarboties nepilngadīgai personai un personai, kurai nav veselības kartes. Veselības karti (pielikums) personai, kas nodarbojas ar prostitūciju (turpmāk - persona), pēc pirmreizējās veselības pārbaudes izsniedz dermatologs, venerologs. Veselības karti, kas noformēta grāmatiņas veidā (izmērs 10 cm x 10 cm), ārstniecības iestādēm un ārstniecības personām izsniedz Veselības ekonomikas centrs.

Tāpat tiesa norādījusi uz MK noteikumu Nr.32 3.punktu, kas noteic, ka personai atļauts piedāvāt vai sniegt seksuālos pakalpojumus par maksu tikai dzīvojamā telpā, kas ir tās īpašums vai par kuru tā ir noslēgusi īres līgumu.

Tiesa spriedumā atzinusi, ka lietā nepastāv strīds par to, ka Sūdzības iesniedzējai nav veselības kartes, kā arī nepastāv strīds par to, ka Sūdzības iesniedzējai nav īres līguma ar telpām, kur viņa sniedz pakalpojumus, un šīs telpas nav viņas īpašumā. Lietā pastāv strīds, vai Sūdzības iesniedzēja nodarbojās ar prostitūciju (seksuālo pakalpojumu sniegšanu par maksu).

Tāpat tiesa spriedumā atzinusi, ka pārsūdzētajā Lēmumā ir detalizēti izvērtēts Sūdzības iesniedzējas veikto darbību raksturs, kas pareizi novērtēts kā seksuālo pakalpojumu sniegšana par maksu, jo, kā norādījis Augstākā tiesas Senāts 2005.gada 27.oktobra lēmumā Nr.SKK-405, ar seksuāliem pakalpojumiem nav saprotami tikai tradicionālie seksa veidi, bet arī citas formas indivīda seksuālo vēlmju apmierināšanai. No lietā iegūtajiem pierādījumiem iespējams secināt, ka masāžas laikā notika fizisks kontakts ar policijas amatpersonas dzimumorgānu, un šādas manipulācijas atzīstamas par seksuālu pakalpojumu.

Tāpat tiesa atzinusi, ka pretēji Sūdzības iesniedzējas sūdzībā norādītajam, pārsūdzētajā Lēmumā ir izvērtēti Sūdzības iesniedzējas argumenti gan attiecībā uz Ministru kabineta 2010.gada 18.septembra noteikumu Nr.916 „Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas noteikumi" (turpmāk – MK noteikumi Nr.916) pārkāpumu, gan attiecībā uz kļūdaini norādīto datumu apskates protokolā un kļūdas labojumu. Tiesa atzina Lēmumā ietverto pamatojumu par pareizu un pilnībā pietiekamu, kā arī atzina, ka nav konstatēti tādi procesuāli pārkāpumi, kas būtu ievērojami aizskāruši Sūdzības iesniedzējas tiesības un būtu par pamatu Lēmuma atcelšanai un administratīvās lietvedības izbeigšanai.

Attiecībā uz Sūdzības iesniedzējas argumentu, ka apskates protokols un neparakstītie paskaidrojumi būtu izslēdzami no pierādījumu klāsta, tiesa atzina, ka apskates protokolā pieļautā pārrakstīšanās kļūda nav šķērslis protokolam kalpot par pierādījumu lietā, savukārt attiecībā par /pers. B/ un Sūdzības iesniedzējas paskaidrojumiem tiesa ņēma vērā, ka gan liecinieces liecība, gan Sūdzības iesniedzējas paskaidrojumi tika uzklausīti tiesas sēdē, un nekādas pretrunas ar lietas materiālos esošajiem paskaidrojumiem nav konstatētas; /pers. B/ nenoliedza, ka tika atbildējusi uz policijas darbinieku jautājumiem. Līdz ar to tiesai nav pamats uzskatīt, ka minētie paskaidrojumi nebūtu tikuši sniegti un būtu falsificēti.

Tāpat tiesa atzinusi, ka nav pilnīgi nekāda pamata uzskatīt, ka policijas darbinieks būtu sniedzis nepatiesas liecības (ziņojumu), nav konstatēti nekādi fakti, kas liecinātu par policijas darbinieku personisku ieinteresētību lietā, iepriekšēju saistību ar Sūdzības iesniedzēju, nav konstatētas arī nekādas pretrunas starp policijas darbinieka liecībām un citiem lietas materiāliem, izņemot pašas Sūdzības iesniedzējas paskaidrojumus. Līdz ar to, lai gan policijas darbinieku liecības nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti drošām un ticamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe.

Tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus un noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, liecinieku

liecības, atzina par pierādītu, ka Sūdzības iesniedzējas darbībās ir konstatējams Latvijas APK 174.^{4}panta sastāvs, un viņa pamatoti saukta pie administratīvās atbildības.

Tāpat tiesa atzinusi, ka nav pamata uzskatīt, ka Sūdzības iesniedzējai piemērotais sods būtu nesamērīgi bargs vai neatbilstošs pārkāpumam, jo viņai piemērots Latvijas APK 174.^{4}pantā paredzētais minimālais sods. Sūdzības iesniedzējas atbildību mīkstinoši vai pastiprinoši apstākļi nav konstatēti.

Tiesa uzskatīja, ka Lēmums ir pamatots, un nav konstatējami tādi procesuāli pārkāpumi, kas būtu par pamatu Lēmuma atcelšanai.

Par Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2015.gada 29.maija spriedumu Sūdzības iesniedzēja ir iesniegusi sūdzību, kurā lūdz pieņemt un izskatīt viņas apelācijas sūdzību, atcelt Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2015.gada 29.maija spriedumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr.1320174154 un izbeigt šo administratīvā pārkāpuma lietu.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka minēto tiesas spriedumu uzskata par prettiesisku un nepamatotu un līdz ar to pārsūdz to pilnā apmērā.

Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pirmās instances tiesa ir neobjektīvi izvērtējusi visus lietas apstākļus atbilstoši Latvijas APK 243.panta astotajai daļai, ka tiesa nav vērtējusi liecinieces /pers. B/ tiesā sniegtās liecības, kas, Sūdzības iesniedzējas ieskatā, pilnībā pierāda viņas sniegtos paskaidrojumus tiesā un apstākli, ka /pers. C/ ir rīkojies prettiesiski un pārsniedzis savas dienesta pilnvaras.

Sūdzības iesniedzēja vērš tiesas uzmanību uz apstākli, ka pirmās instances tiesa nav vērtējusi to apstākli, ka Rīgas pašvaldības policijas rīcībā ir tehniskie līdzekļi – audio un video tehnika, kuras izmantošana, izskatot doto gadījumu, varētu izkliedēt visas šaubas par administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību. Tāpat nevar izslēgt iespēju, ka Rīgas pašvaldības policijas darbinieki 2014.gada 17.septembrī, veicot kontrolpirkumu, tomēr izmantoja audio ierakstu, bet tā kā tas saturēja ziņas, kas pierādītu /pers. C/ pretlikumīgo rīcību, tas netika pievienots lietai. Sūdzības iesniedzēja uzskata Rīgas pašvaldības policijas apgalvojumu, ka audio ieraksta izmantošana administratīvā pārkāpuma fiksēšanai nav obligāta, par pretrunā esošu Latvijas APK 243.panta otrajai daļai. Ņemot vērā, ka Rīgas pašvaldības policija ir saukusi viņu pie administratīvās atbildības, balstot savu pierādīšanas pienākumu tikai uz viena dienesta ziņojuma pamata, kas nav pieļaujami, Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka tika rupji pārkāpta Satversmes 92.pantā nostiprinātā nevainīguma prezumpcija un viņas cilvēktiesības, ko pirmās instances tiesa nav vērtējusi.

Tāpat Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka šajā lietā šaubas par viņas vainu administratīvā pārkāpuma

izdarīšanā ir nenovēršamas un pirmās instances tiesa nav tās vērtējusi, kas noveda pie prettiesiska sprieduma taisīšanas.

Sūdzības iesniedzējai sašutumu rada apstāklis, ka Rīgas pašvaldības policija un pirmās instances tiesa attaisno viņas saukšanu pie administratīvās atbildības tikai ar apstākli, ka policijas darbinieks savā subjektīvajā dienesta ziņojumā ir norādījis, ka viņa ir veikusi administratīvo pārkāpumu, bet no otras puses, kad viņa griezās Rīgas pašvaldības policijā ar iesniegumu par Rīgas pašvaldības policijas darbinieka prettiesisko rīcību, netika uzsākta lietvedība, lai noskaidrotu visus lietas apstākļus, jo Rīgas pašvaldības policija viņas rīcību vērtēja kā izvairīšanos no administratīvās atbildības. Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka minētais pilnībā pierāda personas bezspēcību policijas darbinieku prettiesiskas rīcības radīto seku novēršanā. Pastāvot tikai policijas darbinieka subjektīvajam viedoklim, kurā policijas darbinieks var nesodīti sagrozīt lietas apstākļus vai pat pilnībā tos falsificēt, jo nepastāv pierādījumi, kas var pierādīt pretējo, un norādīt šo informāciju par lietas apstākļiem dienesta ziņojumā, vienmēr būs augstāk vērtējami par personas paskaidrojumiem, jo savas vainas neatzīšana un norādīšana uz patiesajiem faktiskajiem apstākļiem Latvijas Republikā tiek traktēta kā izvairīšanās no atbildības.

Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka apstāklis, ka pārējās administratīvā pārkāpuma lietvedības, kas tika uzsāktas uz /pers. C/ dienesta ziņojuma pamata, proti, pēc Latvijas APK 41.panta otrās daļas, 103.^{3}panta, 179.panta, tika izbeigtas, pierāda /pers. C/ klaju zināšanu un kompetences trūkumu tiesību normu piemērošanā un administratīvā pārkāpuma sastāva konstatēšanai. To pierāda arī /pers. C/ sastādītais apskates protokols, kas, Sūdzības iesniedzējas ieskatā, ir klajā pretrunā Latvijas APK 256.^{1}panta pirmajai daļai, jo tajā apgalvojuma formā norādīts uz administratīvā pārkāpuma izdarīšanas raksturojošām darbībām nevis uz veikto konkrētas vietas un tajā esošo objektu apskati, kā arī tam ir pievienotas foto izdrukas, no kurām nevar identificēt nekādus objektus. Tāpat Sūdzības iesniedzēja uzskata, ka /pers. C/, sastādot apskates protokolu, nav ievērojis Latvijas APK 256.^{1}panta piektajā, septītajā daļā noteikto. Līdz ar to /pers. C/ dienesta ziņojumā norādītā informācija nav pierādīta ne ar vienu pierādījumu lietā.

Sūdzības iesniedzējas ieskatā pirmās instances tiesas rīcība, vērtējot aizstāvja argumentus attiecībā par Sākotnējo lēmumu un Lēmumu, neatbilst Latvijas 237.panta nosacījumiem, proti, tiesa nav vērtējusi, ka Lēmumā ir ignorēti viņas sūdzībā minētie argumenti, lūgumi un papildinājumi.

Tāpat pirmās instances tiesa, Sūdzības iesniedzējas ieskatā, nav pilnīgi vērtējusi to, ka, pieņemot Sākotnējo lēmumu un Lēmumu, ir pārkāpti Latvijas APK 237., 243., 243.^{1}, 244.panta nosacījumi.

Tāpat pēc Sūdzības iesniedzējas domām par nepieļaujamiem pierādījumiem lietā ir uzskatāmi liecinieces /pers. B/ 2014.gada 17.septembra neparakstītais paskaidrojums un apskates protokols.

Bez tam pirmās instances tiesa nav vērtējusi, ka Latvijas APK 174.^{4}pants ir blanketa tiesību norma, kas noteic atbildību par pārkāpumu, kas izriet no citu tiesību normu pārkāpuma un piemērojama tikai tad, ja citā normatīvajā aktā ir precīzi noteikts tiesiskais pienākums un tā izpildes kārtība, bet persona to nav ievērojusi. Sākotnējā lēmuma rezolutīvajā daļā nav norādīta speciālā tiesību norma, kuru persona, iespējams, ir pārkāpusi, līdz ar to Sākotnējā lēmumā netika norādīta pareiza kvalifikācija, kā rezultātā pie atbildības sauktajai personai nav bijusi skaidra pārkāpuma būtība. Tādējādi atzīstams, ka lietā pieļauts procesuāls pārkāpums – nav norādītas pārkāptās tiesību normas, kas ietekmē lēmuma rezultātu un pastāv pamats lietvedības izbeigšanai. Līdzīgi arī Lēmums nav pamatots ar speciālo tiesību normu, kas ir pretrunā ar Latvijas APK 274.panta otrās daļas 9.punktu.

Tāpat pirmās instances tiesa nav vērtējusi, ka policijas darbinieks /pers. C/, veicot kontrolpirkumu, ir pārkāpis 20.08.2013. MK noteikumu Nr.619 "Kontrolpirkuma veikšanas kārtība" 13.punktu, jo pēc ziņojumā norādītā nav pabeidzis kontrolpirkumu brīdī, kad iespējamais pakalpojuma sniedzējs ir piekritis sniegt pakalpojumu, kas ir pilnīgi prettiesiski un nav pieļaujams, pamatojoties uz Latvijas APK 7., 243.panta nosacījumiem.

Apelācijas sūdzībai pielikumā pievienotas Rīgas pašvaldības policijas 2014.gada 24.oktobra atbildes kopija un Pārtikas un veterinārā dienesta Pārbaudes protokola Nr.01-14-10280 kopija.

Par apelācijas sūdzību Rīgas pašvaldības policijas pilnvarotais pārstāvis Ģ.Aleksāns (turpmāk – Pārstāvis) iesniedzis paskaidrojumus, kuros lūdz noraidīt Sūdzības iesniedzējas apelācijas sūdzību.

Atsaucoties uz MK noteikumu Nr.32 2. un 3.punktu, Latvijas APK 174.^{4}pantu, 243.panta pirmo un otro daļu, Pārstāvis norāda, ka par pierādījumiem lietā var kalpot administratīvā pārkāpuma protokols – paziņojums, Iestādes darbinieku ziņojumi, ieraksti, nopratināto personu paskaidrojumi un tiesas sēdē sniegtās liecības.

Pārstāvis norāda, ka administratīvā pārkāpuma protokolā ir fiksētas ziņas par faktu, ka Sūdzības iesniedzēja 2014.gada 17.septembrī nodarbojās ar prostitūciju, neveicot pirmreizējo veselības pārbaudi un nesaņemot veselības karti, kā arī sniedza seksuālos pakalpojumus par samaksu telpās, kuras nav Sūdzības iesniedzējas īpašumā, nav arī par tām noslēgts īres līgums. Izmantojot administratīvā pārkāpuma protokolu kā pierādīšanas līdzekli, ir jāvērtē tajā ietvertās ziņas par pārkāpuma faktu. Turklāt tās vērtējamas kopsakarā ar citiem pierādījumiem lietā. Pierādījumu novērtēšana jāizdara atbilstoši Latvijas APK 244.pantā noteiktajam. Ņemot vērā Augstākās tiesas judikatūru, iestāde ir arī vērtējusi administratīvā pārkāpuma protokolu kopsakarā ar Sūdzības iesniedzējas un iestādes darbinieka paskaidrojumiem un sastādītiem procesuāliem dokumentiem.

Pārstāvis atsaucas uz iestādes darbinieka ziņojumā norādīto, ka plānotā reida laikā Sūdzības iesniedzēja, veicot masāžu, masējusi iestādes darbinieka dzimumlocekli. Lai gan policijas darbinieka liecības (arī paskaidrojumi un dienesta ziņojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies tiem pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi. Ņemot vērā, ka iestādes darbinieki nav personiski ieinteresēti lietas iznākumā, iestāde uzskata Sūdzības iesniedzējas izteikto pretenziju, ka iestādes darbinieki ir snieguši nepatiesu informāciju, par nepamatotu un šādam apgalvojumam nav pierādījumi. Turklāt tiesas sēdē iestādes darbinieka liecība bija pārliecinoša un to apstiprināja visi lietā esošie pierādījumi, savukārt Sūdzības iesniedzējas un uzaicinātās liecinieces liecības bija pretrunīgas. Turklāt Sūdzības iesniedzēja nevarēja loģiski izskaidrot un sniegt atbildes uz iestādes pārstāvja uzdotiem jautājumiem par lietas faktiskajiem apstākļiem, tādēļ, ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa pareizi secinājusi, ka Sūdzības iesniedzēja masējusi iestādes darbinieka dzimumlocekli.

Pārstāvis, atsaucoties uz Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2005.gada 27.oktobra lēmumu lietā Nr.SKK-405, norāda, ka ar seksuāliem pakalpojumiem nav saprotami tikai un vienīgi tradicionālie seksa veidi – vaginālais, anālais un orālais, bet tie var ietvert arī citas indivīda seksuālo vēlmju apmierināšanas formas, tad Sūdzības iesniedzēja, masējot iestādes darbinieka dzimumlocekli, ir sniegusi seksuāla rakstura pakalpojumus.

Tāpat, atsaucoties uz Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedumu lietā Nr.142059310, Pārstāvis norāda, ka Latvijas Seksologu un seksopatalogu asociācija, pamatojoties uz Valsts policijas Galvenās kriminālpolicijas pārvaldes pieprasījumu, izteica viedokli par erotisko masāžu, norādot, ka erotiskās masāžas vieta lielākajā daļā valstu tiek atzīta par prostitūtas darba vietu. Alternatīvs dzimumakts starp masieri un klientu. Masieru asociācijas statūtos šāda rīcība nav savienojama ar masiera sertifikātu. Erotiskā masāža – tā ir parastā masāža speciāli vērsta uz vīrieša vai sievietes erogēnajām zonām, ietverot vai neietverot dzimumorgānus, bet vienmēr panākot orgasmu. Šāda masiera darbība ir nelegāla tur, kur nav legalizēta prostitūcija. Mācību grāmatās šos dzimumaktus dēvē par alternatīvajiem. Katrs dzimumtieksmes apmierinājums par samaksu ir prostitūcija.

Ņemot vērā lietas faktiskos apstākļus, lietā esošos pierādījumus un tiesas sēdē noskaidroto, Pārstāvis norāda, ka ir pierādīta Sūdzības iesniedzējas vaina MK noteikumu Nr.32 2. un 3.punkta pārkāpumos, par ko paredzēta administratīvā atbildība pēc Latvijas APK 174.^{4}panta.

Pārstāvis norāda, ka tiesa ir pareizi novērtējusi lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar lietas faktiskiem apstākļiem un izdarījusi pareizus secinājumus.

Tāpat Pārstāvis norāda, ka nepamatota ir Sūdzības iesniedzējas pretenzija, ka iestādei nebija

tiesības iegūt pierādījumus tādā veidā, kā tas tika darīts, jo, pamatojoties uz likuma "Par policiju" 12.panta 4. un 34.punktu, MK noteikumu Nr.32 14.punktu, Ministru kabineta 2013.gada 20.augusta noteikumu Nr.619 "Kontrolpirkuma veikšanas kārtība" (turpmāk – MK noteikumi Nr.619) 3.punktu, Latvijas APK 214.[1]pantu, iestādei bija tiesības veikt kontrolpirkumu, lai konstatētu, vai salonā "Adriana" netiek piedāvāti un sniegti seksuālie pakalpojumi, pārkāpjot MK noteikumus Nr.32. Turklāt, šādas darbības ir veiktas arī citos salonos un nedz rajona tiesa, nedz apgabaltiesa nav konstatējušas iestādes pilnvaru pārkāpumus. Iestāde ir likumīgi ieguvusi pierādījumus.

Tāpat Pārstāvis norāda, ka nepamatota ir Sūdzības iesniedzējas pretenzija, ka tiesa nav ņēmusi vērā Sūdzības iesniedzējas izteiktos argumentus un nav tos analizējusi. Atsaucoties uz Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2005.gada 11.oktobra lēmumu lietā Nr.SKA-292, Pārstāvis norāda, ka gan tiesas, gan iestādes pienākums ir uzklausīt privātpersonas apsvērumus, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru izvirzītā argumenta pamatotību.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus un Pārstāvja paskaidrojumus, uzskata, ka Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2015.gada 29.maija spriedums ir atstājams negrozīts, bet apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Apelācijas instances tiesa piekrīt tiesas spriedumā dotajam apstākļu novērtējumam. Tiesneses pieņemtais nolēmums ir motivēts un pamatots ar Latvijas APK normām. Sūdzības iesniedzējas apelācijas sūdzībā ir norādījusi uz apstākļiem, kāpēc pirmās instances tiesas spriedums, viņasprāt, ir nepamatots un atceļams, taču apelācijas instances tiesa uzskata, ka Sūdzības iesniedzējas apelācijas sūdzība nesatur faktus, kas nebija zināmi, taisot nolēmumu Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesā.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas tiesnese ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus.

Apelācijas instances tiesa pievienojas pirmās instances tiesas konstatētajam, ka lietā nepastāv strīds par to, ka Sūdzības iesniedzējai nav veselības kartes, kā arī nepastāv strīds par to, ka Sūdzības iesniedzējai nav īres līguma ar telpām, kur viņa sniedz pakalpojumus, un šīs telpas nav viņas īpašumā. Taču lietā pastāv strīds, vai Sūdzības iesniedzēja nodarbojās ar prostitūciju (seksuālo pakalpojumu sniegšanu par maksu).

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka, lai personu sauktu pie atbildības pēc Latvijas APK 174.[4]pantā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, ir noskaidrojams, vai persona ir pārkāpusi prostitūcijas

ierobežošanas noteikumus. Latvijas APK 174.^{4}panta normai ir blanketa dispozīcija, jo pantā nav dots administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmju apraksts, bet ir atsauce uz prostitūcijas ierobežošanas noteikumiem. Lai personas darbībās konstatētu administratīvā pārkāpuma sastāvu, nepieciešams konstatēt attiecīgajos noteikumos ietverto prasību pārkāpumu.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka konkrētajā gadījumā, lai Sūdzības iesniedzēju varētu saukt pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 174.^{4}panta, jākonstatē, ka Sūdzības iesniedzēja administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā vietā un laikā sniedza seksuālu pakalpojumu par maksu, pārkāpjot MK noteikumu Nr.32 2. un 3.punktu nosacījumus.

Apelācijas instances tiesa pievienojas Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2005.gada 27.oktobra lēmumā Nr.SKK-405 paustajam viedoklim, ka viens no kritērijiem, lai atzītu personu darbību par seksuālo pakalpojumu sniegšanu, varētu būt jebkādu manipulāciju izdarīšana tiešā fiziskā saskarsmē ar otras personas dzimumorgāniem par maksu, pie kam šādas darbības netiek veiktas ārstnieciskos nolūkos.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka lietā konstatēts, ka Sūdzības iesniedzēja sniegusi policijas darbiniekam masāžu tādā veidā, ka policijas darbiniekam tika masēts dzimumloceklis. Līdz ar ko uzskatāms, ka šādas darbības pamatoti atzīstamas par seksuālo pakalpojumu sniegšanu, bet ievērojot to, ka pakalpojumi sniegti par maksu, konstatēts, ka tiek pārkāpts MK noteikumu Nr.32 2 un 3.punkts.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka lietas materiālos esošie pierādījumi ir pietiekami un atzīstami par pieļaujamiem, lai atzītu, ka Sūdzības iesniedzēja ir pamatoti saukta pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 174.^{4}panta.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudot un izvērtējot administratīvā pārkāpuma lietā iegūtos pierādījumus, atzīst, ka lietā ir iegūti konkrēti pierādījumi par to, ka Sūdzības iesniedzēja administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā vietā un laikā sniedza seksuālu pakalpojumu par maksu, pārkāpjot MK noteikumu Nr.32 2. un 3.punktu nosacījumus.

No administratīvā pārkāpuma lietas materiālos esošā Rīgas pašvaldības policijas Centra pārvaldes vadības 2014.gada 17.septembra uzdevuma Nr.7-32/RPVR-14-60-vu redzams, ka tiek uzdots veikt pārbaudi objektā SIA "/nosaukums/", /adrese/, veicot kontrolpirkumu, pārbaudes pamatojums – Latvijas APK 174.^{4}pants (l.l.10.).

No administratīvā pārkāpuma lietas materiālos esošā Rīgas pašvaldības policijas Centra pārvaldes Tūrisma nodaļas kārtībnieka /pers. C/ 2014.gada 18.septembra ziņojuma, izriet, ka, pildot amata pienākumus, sakarā ar reidu Nr.7-32/RPVR-14-60-vu veica kontrolpirkumu masāžas salonā

“/nosaukums/”, SIA “/nosaukums/”, /adrese/ (turpmāk – Masāžas salonā), par relaksējošu masāžu ar austrumu deju elementiem viņš samaksājis 70 *euro*, pēc tam viņam tika veikta masāža, masējot rokas, kājas, muguru un pēc tam arī dzimumlocekli (l.lp.9.).

No administratīvā pārkāpuma lietas materiālos esošā apskates protokola izriet, ka Masāžas salonā tiek sniegti seksuāli pakalpojumi par samaksu (l.lp.11.).

Apelācijas instances tiesai nav pamata apšaubīt minētos pierādījumus, jo pēc lietas materiālu pārbaudes apelācijas instances tiesa nekonstatē, ka policijas darbinieki būtu rīkojušies, pārkāpjot savas dienesta pilnvaras. Tāpat apelācijas instances tiesa atzīst, ka lietā nav iegūti pierādījumi faktam, ka policijas darbinieki ir bijuši tieši vai netieši ieinteresēti lietas iznākumā, kā arī nekonstatē, ka policijas darbinieki, kuri fiksēja pārkāpumu, ir bijuši personīgi pazīstami ar Sūdzības iesniedzēju vai kādā citādā veidā varētu būt ietekmēti pieņemt noteikta satura lēmumu.

Savā apelācijas sūdzībā Sūdzības iesniedzēja norāda, ka tiesa neesot pilnīgi un objektīvi izvērtējusi visus lietas faktiskos apstākļus.

Apelācijas instances tiesa norāda, ka saskaņā ar Latvijas APK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Tāpat apelācijas instances tiesa norāda, ka saskaņā ar Latvijas APK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, nekonstatē, ka pirmās instances tiesa nebūtu izvērtējusi un nebūtu ņēmusi vērā kādu būtisku apstākli, kam būtu nozīme lietas pareizā izspriešanā, pierādījumu vērtējums ir pareizs un pietiekošs, lai atzītu, ka Sūdzības iesniedzēja ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, par kuru ir saukta pie administratīvās atbildības. Līdz ar to apelācijas instances tiesa apelācijas sūdzībā minētos apgalvojumus uzskata par nepamatotiem. Fakts, ka Sūdzības iesniedzēja pauž atšķirīgu viedokli, vērtējot pierādījumus, un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu sprieduma atcelšanai.

Papildus apelācijas instances tiesa norāda, ka Latvijas Republikas Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments, atsaucoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, vairākkārt savos nolēmumos

norādījis, ka no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav jāsaprot kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*skat. Senāta 2010.gada 11.marta sprieduma lietā Nr.SKA-66/2010 14.punktu, 2012.gada 21.februāra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-186/2012 10.punktu, 2013.gada 1.jūlija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-584/2013 10.punktu*).

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, nekonstatē apstākļus, kuru dēļ Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2015.gada 29.maija spriedums būtu atceļams un administratīvā pārkāpuma lieta izbeidzama.

Pamatojoties uz augstāk izklāstīto un saskaņā ar Latvijas APK 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{22} pantu Rīgas apgabaltiesa

n o s p r i e d a:

Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2015.gada 29.maija spriedumu atstāt negrozītu un apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnesis G.Stūris

Tiesnese D.Dumbre

Tiesnese Z.Lagzdiņa